

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. T. H., narozený X,
bytem X,
zastoupený: Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 13. 2. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2024, č. j. OAM-1405/ZA-ZA11-HA13-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 1. 2024, č. j. OAM-1405/ZA-ZA11-HA13-2023, bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 15. 10. 2023 tak, že se dle § 12,

§ 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), mezinárodní ochrana neuděluje.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládal naprosto nesprávně, v důsledku čehož pak nesprávně došlo k tomu, že nebyly splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení své situace žalobce spatřoval především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. Dále byl žalobce toho názoru, že žalovaný nereflektoval judikaturu NSS týkající se humanitárního azylu a institutu správního uvážení, neboť z napadeného rozhodnutí nelze seznat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. *Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, jestliže neudělil žalobci humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.* Žalobce uvedl v rámci správního řízení, že v ČR má celou svoji rodinu a především svoji družku a dvě nezletilé děti, o které se stará, vodí je do školy, zatímco družka se stará o obživu. Pochybení žalovaného spařoval žalobce také ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, neboť žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí s touto variantou nijak nevypořádal. Žalobce uvedl v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany celou řadu důvodů, které jednoznačně svědčily o důvodnosti udělení doplňkové ochrany. Rozpor s mezinárodními závazky žalobce shledal především v čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, neboť je z provedeného dokazování zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce má v ČR svoji družku a dvě nezletilé děti, které jsou na jeho péči jakožto otce závislé a družka by zůstala na výchovu dětí sama, pokud by žalobce musel vycestovat. Žalovaná vůbec nezvážila možnost dopadu do soukromého a rodinného života celé rodiny. K tomuto odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, č. j. 57 Az 8/2023- 29, který shledal příležitým. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 28. 2. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť při svém rozhodování dospěl k jednoznačnému závěru, že důvodem žalobcova odchodu v roce 2009 z vlasti byly jen a pouze ekonomické důvody. Žalobce rovněž výslovně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť zde pozbyl pobytové povolení kvůli svému odsouzení za spáchání trestné činnosti. V ČR chce žalobce dle vlastních slov zůstat, jelikož zde žije již dlouhou dobu, přivykl zdejšímu životu a také tady má přítelkyni a nezletilé děti. Návrat do Vietnamu žalobce odmítá z důvodu tamního odlišného počasí, odlišných politických názorů ve společnosti a absence svobody projevu. Dále žalovaný sdělil, že při posuzování žádosti žalobce vycházel především z výpovědi samotného žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Během pohovoru bylo žalobci umožněno sdělit vše, co považoval za podstatné z

hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti. Žalovaný i nadále trval na tom, že v průběhu správního řízení se dostatečně a přiměřeně okolnostem individuálního případu žalobce zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a že zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak dostatečně podrobně, jasně a srozumitelně popsal, proč po posouzení žádosti žalobce nepřistoupil k jejímu udělení v žádné z jejích forem. Žalobcem uváděné pohnutky vedoucí ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo možné podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalobce však v průběhu správního řízení zároveň ani neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu a neučinil tomu tak ani v žalobě. Ve vztahu k doplňkové ochraně podle § 14a odst. 2 písm. d), poukázal žalovaný na to, že po novele zákona o azylu, která byla provedena zákonem č. 173/2023 Sb., bylo toto ustanovení, a tedy i důvod pro udělení doplňkové ochrany, kterého se žalobce domáhá, ze zákona o azylu vypuštěno. V souvislosti s konkrétním případem žalobce žalovaný poukázal na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem zcela výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených zákonem o azylu. Tyto v případě žalobce však zjištěny nebyly. Jak vyplynulo z průběhu správního řízení, žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR, neboť zde pozbyl pobytové povolení kvůli svému odsouzení za spáchání trestné činnosti, přičemž v ČR chce nadále zůstat, jelikož zde žije již dlouhou dobu, přivykl zdejšímu životu a také tady má přítelkyni a nezletilé děti. Návrat do Vietnamu pak žalobce odmítá z důvodu tamního odlišného počasí, odlišných politických názorů ve společnosti a absence svobody projevu. Uvedené skutečnosti však nezakládají relevantní důvody pro udělení této velmi specifické formy udělení pobytu na území, kterou je udělení mezinárodní ochrany. Ze žaloby žalobce žalovaný dovodil, že tento se domáhá především udělení národního humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti žalovaný poukázal na judikaturu NSS týkající se samotného smyslu humanitárního azylu, viz například na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55. Závěrem žalovaný uvedl, že soudy nejsou oprávněny nahrazovat správní uvážení žalovaného svojí úvahou; pouze zkoumají, zda je rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu přezkoumatelně a logicky odůvodněno při zachování řádného procesního postupu. Žalovaný měl za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl svou úvahu o důvodech neudělení humanitárního azylu, a to dostatečně přezkoumatelným způsobem. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 15. 10. 2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 18. 10. 2023 poté poskytl žalobce údaje k podané

žádosti a mimo jiné sdělil, že je svobodný, ale má přítelkyni P. T. T. H., st. přísl. Vietnamu a dva syny P. B. Q. a P. B. L., oba státními příslušníky Vietnamu. Děti i přítelkyně mají v ČR trvalý pobyt. V březnu v roce 2009 letecky přicestoval z Vietnamu do ČR za účelem podnikání. Od té doby byl ve Vietnamu asi třikrát, vždy to bylo na dva měsíce, naposledy tam byl v roce 2017. Na území ČR vstoupil letecky v březnu 2009. Cestovní doklad ztratil asi před dvěma týdny, přičemž ztrátu dokladu nenahlásil, jelikož v ČR nepobývá legálně. Od roku 2009 pobývá pouze v ČR. Od roku 2016 měl v ČR povolení k trvalému pobytu, předtím měl dlouhodobé pobyty za účelem podnikání. Neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. V dřívější době nikdy nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech, toto je jeho první žádost. Je zdravý. Dříve měl zánět jater typu B, ale v současnosti se s ničím neléčí a neužívá žádné léky. V ČR byl dva roky ve vězení za prodej drog. V roce 2016 byl asi měsíc ve vazbě, ale pro nedostatek důkazů ho pustili. V roce 2018 byl odsouzen na čtyři roky, ale ve vězení si odpykal pouze dva roky. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť zde chce zůstat s dětmi, jelikož ještě nejsou dospělé. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 10. 2023, žalobce uvedl, že v roce 2009 se rozhodl, že odcestuje z vlasti. Důvodem bylo podnikání. Vybral si ČR, protože tady má mladší sestru, která zde byla od roku 2008. Ve Vietnamu nepracoval, jelikož byl žákem učňovské školy. Ve vlasti si práci nehledal, jelikož v té době tam bylo obtížné najít práci, a tak se rozhodl, že odjede za sestrou do ČR. Ve vlasti má rodiče. Daří se jim dobře, protože mají práci. Ve Vietnamu neměl žádné problémy. K dotazu, co by mu hrozilo v případě návratu do vlasti, sdělil, že je v ČR již dlouho, proto se nechce do Vietnamu vracet. Je tam jiné počasí, lidé mají jiné politické názory. V ČR se žije svobodněji, jelikož lidé mohou říkat, co chtějí, ve Vietnamu to tak není. Ve vlasti neměl žádné problémy z důvodu svých politických názorů. Rodiče mají jako katolíci špatný vztah k vietnamským úřadům a špatný vztah k úřadům měl i žadatel, ale jiné problémy z důvodu své víry ve vlasti neměl. Ve Vietnamu neměl žádné problémy s policií ani státními orgány. O mezinárodní ochranu žádá, protože je v ČR zvyklý a má zde děti a přítelkyni, se kterou se tady seznámil v roce 2015. Kromě přítelkyně a dětí nemá v ČR žádné další rodinné příslušníky, sestra žije v Německu. V ČR provozoval prodejny s potravinami a oblečením. Trvalý pobyt mu byl zrušen, jelikož byl odsouzen k čtyřletému trestu odnětí svobody.

8. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“*
9. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) *trest smrti nebo poprava,*
 - b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*

- c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

10. První skupina námitek žalobce směřovala vůči neudělení humanitárního azylu. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neshledal soud důvodnou, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména proto, že má na území ČR přítelkyni a dvě děti, o které se stará. V tomto ohledu se tak soud ztotožňuje se závěry žalovaného, tj. že v případě žalobce se jedná toliko o snahu legalizovat si na území ČR pobyt a nikoliv obava z návratu do země původu. V daném případě soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že „*správním orgánem uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.r.s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces.*“ Dále soud poukazuje na rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že „*ust. § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení.*“ Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení humanitárního azylu spočívá na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalovaný se s touto otázkou zaobíral na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde vzal rovněž v potaz jím veškeré zjištěné informace stejně jako žalobcem tvrzené skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení této otázky, avšak po jejich vyhodnocení dospěl k závěru, že je nelze podřadit pod tento azylový důvod. Zejména žalovaný uvedl, že je žalobce dospělou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou s dobrým zdravotním stavem (v minulosti prodělal zánět jater typu B, v současnosti se s ničím neléčí a neužívá žádné léky). K rodinným vazbám na území ČR žalovaný sdělil, že ani existenci příbuzenských vazeb na území ČR nelze v souladu s judikaturou NSS považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud tedy posoudil námitku žalobce a neshledal ji důvodnou, neboť žalobce se jasně a srozumitelně s důvodem, pro něj nebylo možno žalobci humanitární azyl udělit, vypořádal.
11. Současně s ohledem na shora uvedené soud konstatuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v řízení o žalobě neuvedl žádné mimořádné okolnosti či důvody, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě uvedl toliko to, že má na území ČR rodinu, stará se o děti a vodí je do školy, zatím co se manželka stará o obživu. Na tato tvrzení nelze nahlížet jako na skutečnosti či okolnosti hodné zvláštního zřetele.
12. Soud dále odkazuje stejně jako žalovaný na ustálenou judikaturu NSS, např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011 - 36 nebo ze dne 2. 9. 2015, č. j. 1 Azs 178/2015 - 25. Všechna zmíněná rozhodnutí zaujímají stejný postoj při posuzování splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu za situace, jako je právě ta žalobcova, tj. snaha o legalizaci pobytu na území ČR. V tomto směru není výjimkou ani

rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, č. j. 57 Az 8/2023 – 29, na nějž žalobce ve své žalobě odkazuje [ač ve vztahu k § 14 odst. písm. d) zákona o azylu].

13. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: „Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu, což uvedl v napadeném rozhodnutí také žalovaný. Soud závěrem této části shrnuje, že v rodinné situaci žalobce nelze spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu. Tento názor je rovněž v souladu se zjištěným skutkovým stavem a soudní judikaturou.
14. Druhá skupina žalobních námitek směřovala vůči neudělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. K tomu soud uvádí následující. Dne 1. 7. 2023 nabyt účinnosti zákon č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen novela zákona o azylu). Čl. I. bod 27 novely zákona o azylu poté stanoví, že: „V § 14a odst. 2 se na konci písmene c) slovo „nebo“ nahrazuje tečkou a písmeno d) se zrušuje.“ Zákon o azylu ve znění novely zákona o azylu již neobsahuje ustanovení § 14a odst. 2 písm. d), tudíž neumožňuje správnímu orgánu ode dne 1. 7. 2023 udělit doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. d) v případě žádostí podaných po tomto datu. Prostor pro pochybnosti neponechává ani čl. II novely zákona o azylu, když přechodná ustanovení stanoví: „Řízení podle zákona č. 325/1999 Sb. a řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci rozhodnutí vydaného podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v těchto řízeních se však postupuje podle § 3d odst. 2 a 3, § 15 a 25 a § 87 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Jelikož byla žádost žalobce podána dne 15. 10. 2023, tj. po nabytí účinnosti novely zákona o azylu, nebyl již žalovaný povinen posuzovat žádost žalobce o mezinárodní ochranu podle již zrušeného ustanovení zákona o azylu, tedy se nedopustil vytýkaného pochybení a neučinil své rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelným.
15. Z téhož důvodu nepovažuje soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2024, č. j. 57 Az 8/2023 – 29, na nějž se žalobce v žalobě odvolává, za přílehlavý. Zcela zásadní rozdíl mezi případem žalobce a případem projednávaným ve zmíněném rozhodnutí je den podání žádosti (8. 5. 2023), a to v souvislosti s účinností novely zákona o azylu.
16. Současně má soud za to, že si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů, které podávají dostatečně objektivní informace o zemi původu, stejně jako o individuální situaci žalobce. Zejména žalovaný vycházel z informací poskytnutých žalobcem dne 18. 10. 2023 a informací o zemi původu žalobce.

17. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, přezkoumatelné a rozhodnutí nenese žádné známky svévole žalovaného. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu neudělil žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. dubna 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně